

Η ΔΥΣΑΡΕΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ (Πίναξ του Ζιμμερμάν)

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΟΥ ALFRED MACHARD

Η ΜΙΚΡΟΥΔΑ ΤΟΥ 22

Ένα γερμανικό αεροπλάνο έρριξε βόμβες στο Παρίσι. Δύο νεκροί και έπτά πληγωμένοι...

Το δειλινό κολούσε το σκοτεινό μέτωπό του στά παράθυρα του θαλάμου του νοσοκομείου, όπου σαράντα άρρωστα παιδιά νοσοκομειότουσαν. Ήταν η ώρα της λάμπας και του πυρετού.

Η μικρή του κρεβατιού 22 κοιμόταν μ' έναν ύπνο οδινηρό, που την έκανε να βογγά. Στο άδιντο προσώπιό της, η ζοηφές κόκκινες κηλίδες, έδειχναν σκοτεινότερους ακόμη τους κύκλους των κλεισμένων ματιών της.

Σε μία στιγμή, η μικρούδα του κρεβατιού 21, ένα κοριτσάκι με φρονιτωτά μαλλιά, άνησχο, που επάλεψε με τὸ μαξιλάρι της, φώναξε στην 22, μ' άλλη μικρούδα, πὸ ψιγχη αὐτή, γλιωή, που τὰ άδινάτα δάχτυλά της έπασάτευαν μιά κοιλία της δεξιάρας :

— Πές μου, ξέρεις τί ἔχει ἡ άρρωστη του 22 ;
— Ναι, βέβαια ξέρω... Ἡ νοσοκόμος μου έίπε : τῆς ἔφριξαν μπόμπες...
— Θεέ μου... Μπόμπες !
— Ναι, κόρη μου... Καί τῆς άνοιξαν μιά τρύπα στην κοιλιά... μιά μεγάλη τρύπα...
— Τὴν άκούς ;... Πονεῖ...
— Κλαίει ἡ 22 !
— Ἡ 22 ἔκεινη τῆ στιγμή ξιανόσε. Μιά νοσοκόμος έπλησίασε :
— Τί ἔχεις, μικρούδα ;
Ἡ 22 έίπε σιγανά :
— Κυρία, πότε εινε Κυριακή ;
— Άδριο. Μά γιατί ρωτᾶς ;
— Ἐπειδή...

Σταμάτησε μιά στιγμή γιά νά βογγήση καί ξανάγινσε :
— Γιατί θέλω νά ἰδῶ τῆ μαμά... Θάρθῃ, πέστε μου, ἡ μαμά, θάρθῃ ;
Καί μὲ δυνατῆ τρυφερῆ φωνῆ ξαναῖτε :

— Θέλω νά ἰδῶ τῆ μαμά !
— Θά τῆ δῷς ;... Ἡ νοσοκόμος. Πρέπει νά εἶσαι πολύ ἡσυχῆ γιά νά γίνης καλά.

— Θά τῆ δῷ ;... Ἄ, ἀλήθεια ;
— Ἀλήθεια... Μὴν κοιτίσαι τώρα πειά. Μὴν κοιτίσαι...

Ἡ νοσοκόμος άποκαρινόθηκε. Δάκρυα άνέβαιναν σπὰ μάτια της. Σπύλονιζόταν : «Φτωχὸ παιδί !... Ἄν ἤξερε πὸς ἡ μπόμια που τὴν επλήγωσε, εσκότωσε τὴν ἰδια στιγμή καί τῆ μητέρα της. Εὐτυχῶς που δέν ξέρει τίποτε. Τὴν επήραν άμέσως... Δέν ξέρει τίποτε».

Ἐκεῖ κάτω, ἡ μικρῆ 22 ἔλεγε άδιάκοπα μὲ τὴν ζετεινὴ φωνῆ τὸν παιδιὸν που ἰσοφέρουν :
— Θέλω νά ἰδῶ τῆ μαμά... τῆ μαμά...

Ἡ νοσοκόμος έπλησίασε γιά νά σηκωθῇ.
— Θά καθήσης φρόνιμα, μικρῆ δυνατρυμαίνῃ !
Ἡ 22, που ὁ πυρετός της έξώθησε τὰ βαθουλωμένα μάτια, έπεσε μὲ τὴν πλάτη, λέγοντας σπασιμοδικά :

— Θέλω νά γράψω...
— Νά γράψης !
— Ναι, νά γράψω... Θέλω νά πῶ στή μαμά νά ρθῇ... νά ρθῇ τὴν Κυριακή... ἡ μανούδα !
Ἡ νοσοκόμος, άδιστα προσάθησε νά τὴν πείσῃ πὸς ἦταν πολύ άργά γιά νά γράψῃ γράμμα, καί πὸς εἶχε καιρὸ τὴν ἄλλη μέρα.

Ἐκεινη τῆ στιγμή μιά νοσοκόμος επλησίασε...

«Η μικρή επέμενε :
— Θέλω να γράψω... θέλω να γράψω...
'Επειδή ο πατέρας μεγάλωσε και το παιδί ήταν πολύ έρεθισμένο, ή νοσοκόμος αναγκάστηκε να υποχωρήσει και της είπε :
— Το μέλιαν, λερώνει τα δάχτυλά. Γι' αυτό, θα γράφω εγώ στη μεριά σου, υπακούσε μου !
Κι' επάνω στο χαρτί έχαραξε βιαστικά τα λόγια που το παιδί έλεγε αδιάκριτα, μισό στα παραμυθιά του, δλο τα ίδια : «Πρέπει να ορθής, μαμά... πρέπει να ορθής την Κυριακή... πρέπει να ορθής».

— Αί, λοιπόν, πώς τα πάμε σήμερα το πρωί ; ρώτησε ο καθηγητής την άλλη μέρα, μπαίνοντας στο θάλαμο. Δός μου το χεράκι σου... Λίγος πυρετός... αϊ, αϊ, θα γλυτώσουμε !... Φαινόταν πως δεν ήσαν φρονιμή τη νύχτα... μί σε συγχωρώ αφού πές καλύτερα... Μόνον αυτή τη φορά σε διατάω να υπακούς, κατάλαβες ;
— Ναι, κύριε.
— Έχεις καλή όψη και φωνήσαι εύχαριστημένη, μί την αλήθεια !
— Ω, ναι, ή μεριά θάρρη σε λίγο, κύριε... θάρρη.
Ο καθηγητής, ο οποίος στο μερικό διάστημα της καρδιάς του είχε πολλές αβλιότητες, πολλές πόνους, πολλές απειλοίες, είπε, ώστόσο γοηγώρα, σ' αυτούς που τον συνόδευαν :
— Κύριοι, δες περιόσιμε στην 24 !

Κι' αναγκάστηκε να κόμη σταθερή τη φωνή του, γιά να ρωτήσει με πατρική καλοσύνη :
— Αί, λοιπόν, πώς τα πάμε σήμερα το πρωί, μερικό σου 23 ;

— Στις 2 έχομαι ού επιπέπτες ; ρώτησε ή 22.
— Η 23 άποκρίθηκε :
— Ναι, θα ίδης... το νοσοκομείο γεμίζει με μιάς από κόσμο !

— Η 22, με το χεράκι μέσα στη γούθα του μαξιλαριού της, είχε δινάτα, δυο υποροίσε πού δινάτα, με ύπερηφάνεια στη φωνή της :
— Θάρρη και ή μεριά μου !...
— Θα είνε κα' ή δική μου, άποκρίθηκε ή 23, και θα μού φέρη καρσαέλλες.

Το ρολόι έξω, έσημαν την ώρα της έπισκεψής. «Όλα τα παιδιά γυρίσαν άφοταγμί τα μάτια τους προς την πόρτα.
Τα πού άδινάτα, άναστήσαν με κόπο τα ποταμένα κεφάλια τους έπάνω άπ' το μαξιλάρι τους.

Κόσμος πολλές μετρε μέσα, μ' ένα μεγάλο θόρυβο, με χαρούμενες φωνές, μ' έπιφωνήματα, κα' άκούστησαν άπό παντού δινάτα σιλά. Η 22 δέν δέχονταν ή μητέρα της μέσα στον πρότυπο. Τής φάνηκε παρξένου. Την έτιμήσαν δυος, χωρίς φόβο, χωρίς άμφιβολία πώς θα την έβλεπε να τρέξη με το άρσίο χαδιάρου χαμογέλο της.

Η μισή έχτιθησε. Κάποια άνοχησία έπαισε την 22. «Έκλεισε τα μάτια της γιά μιά στιγμή. «Άς μετρήσω ός τα δέκα, συλλογίστηκε, και στά δέκα θα είν' έδω!» Όταν ξαναόισε τα μάτια της, δέν είδε κανένα. Τότε την έπόνος ή καρδιά της. «Έβόγγρη : «Ω μανούλα!» κα' ύστερα με άπειλεια έκρίταξε τη γειτόνισά της.

Η 23, έκινή είχε την έπισκεψή «της». Τόν πατέρα της, τη μητέρα της, π' αδελφία της, όλοζωρη μίαν οικογένεια. Τής είχαν φέρη καρσαέλλες. Τις έρωσε με άπληστη λαμαργία.

— Δόσε μιά στη μικρή δίπλα σου, είπε ή μητέρα της, που παρξέγγρησε το βλέμμα της 22.
Μιά ή 22 άποκρίθηκε άμέσως :
— Εύχαριστώ, κυρία. Θα μού φέρη ή μεριά...
Κ' έγνώσε προς την πόρτα.

Έχτιθησαν ή δυό κα' ύστερα ή δυνάμηση. Η μικρή όλο κα' επέμενε. Μιά μεγάλη άπειλεια την είχε κωμώσει τώρα. Έξασπώσαν πού κα' ύμως άνατοίχιζε. Ο κόσμος, λίγο-λίγο, έφεγγε. Στο τέλος δέν είχε μείνει πιά, στο βάθος του θαλάμου, δίπλα σ' ένα άκίνητο παιδί, παρά μιά γυναίκα σκιημαίνη.
Η νοσοκόμος έπλησίσε :
— Κυρία, είνε ώρα !
Η γυναίκα άναστήθηκε, έφίθησε μερικά λόγια, κα' έφυγε σιωπά, με την πλάτη σκιμητή, σάν συντριμμένη.

«Έκλεισαν την πόρτα. Μέσα στο θάλαμο άπόμεινε μιά μονωδιά άπό πορτοκάλια και μεταξίνα.
— Λοιπόν, δέν θάρρη πιά άλλος κανείς ; ρώτησε ή 22.
— Όχι, κανείς πιά, είπε ή γειτόνισά της προς τα δεξιά, με το στόμα γεμάτο καρσαέλλες.
Η 22 δέν κινήθηκε πιά κα' έκλεισε τα βλέφαρά της συντριμμένη.

— Αί, λοιπόν, πώς τα πάμε σήμερα ; ρώτησε ο καθηγητής.

ΙΣΤΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΩΣ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μιά φορά ο Χριστός, πηγαίνοντας σε κάποια πολιτεία μαζί με τους μαθητάς του, νήγτωσε στη μέση ενός δάσους.
'Επειδή κούφονε κα' αυτός και οι σύντροφοί του, σκέφτηκαν να ζητήσουν καταφύγιο κα' αφού σκαρλίστησαν, άρχισαν να ψάχνουν μήπως βρούην καμιά καλύβα εκεί κοντά.
Πράγματι, έπειτ' από λίγη ώρα ο Πέτρος γύρισε κοντά στους συντρόφους του και τους άνήγγειλε με χαρά πως είχε βρει μιά καλύβα.
'Επειδή όμως ή καλύβα ήταν στενόχωρη και υποροίσαν να συναντήσουν δυσκολίες έκ μερούς του νοσοκομίου της, άποφάσισαν να μη παροικαστούν εκεί όλο μαζί, άλλα ένας—ένας.
Ο Πέτρος λοιπόν τράβηξε πρώτος κα' οι άλλοι έμειναν παραλίω. Χτύπησε την πόρτα της καλύβας κα' ο νοσοκόμος της τού άνοιξε άμέσως και τόν δέχτηκε πρσίθια.
Δέν είχε καθίσει όμως ακόμα καλά—καλά, όταν ή πόρτα πάλι ξαναχτύπησε και φάνηκε δεύτερος άπόστολος.
Ο νοσοκόμος της καλύβας άρχισε να μορξάξη και να δείχνη φρονερά τη διασάρεξια του.
— Μη σκατίζεσαι, τού είπε ο Πέτρος. «Όπου ύπάρχει θεός γιά έναν, ύπάρχει και γιά δυό...
Σέ λίγο άκούστησε τρίτος γύνιος στην πόρτα κα' έτσι έπειτα από λίγη ώρα, οι άποστολοι μαζί με το Χριστό έφύλιζονε τράνθο όλο μέσα στην καλύβα.
Αφού πέρασαν κάμποσα χρόνια, ο ιδιοκτήτης της καλύβας, που ήταν καρβονάργης, πέθανε και την ίδια μέρα μ' αυτόν έτιξε να πεθάνη και κάποιος γειτόνος του.
Κίνησαν λοιπόν κα' οι δυό και πήγαν και σταθίρανε στην πόρτα τού Παραδείσου.
Ο άπόστολος Πέτρος άναγνώρισε άμέσως τόν καρβονάργη και, άνατοιδυνάτως τόν τη φιλξένια, τού άνοιξε άμέσως τη μεγάλη πόρτα τού Παραδείσου.
Ο καρβονάργης θέλησε τότε να πάρη μαζί και τόν σύντροφό του, αλλά ο θυρωρός τού Παραδείσου θέλησε να τόν έμποδίση.
Ο καρβονάργης έμεινε σκαφτικός μιά στιγμή και κατόπιν έιπε στον άπόστολο :
— Όπου ύπάρχει θεός γιά έναν, ύπάρχει και γιά δυό...
Μηροστά στο έπιχειρημά του, ο άπόστολος Πέτρος αναγκάστηκε να υποχωρήση και να μεταξή μέσα και τόν τυχερό γείτονα.

Τότε ή 21 εφώνασε τη συντροφισιά της :

— Κοκιάτα ή 22 ;
— Ναι, κυριότα.
— Αί, λοιπόν... άκούσε... το ξέρω εγώ ή μητέρα της δέν μπορεί νάρρη... είνε πεθωμένη... την έσκότισε ή μπύρα...
Τα δυό κοιτάζοντα δέν είδαν ότι ή 22 άνοιξε τότε τραυμαμένα τα μάτια της.

Μέσα στο μισοσκόταδο, ή φωνίσε ήσαν άνησυχες :
— Τι συμβάνει ;—Έφεραν ένα παραβάν. Έκωμηναν μ' αυτό το κρεβάτι της 22...
Μισοκοκινωμένο κάτω άπ' το σεντόνι του, ένα άγορσάκι εφώνησε :
— Φοβάμαι... ού ! φοβάμαι !
Συγχρόνος τ' άλλα παιδάκια έκωμωαρίστηκαν, έφιναν μεκρούσινα, μεκρούσινα, κα' έπεριμένον δέν ήξεραν τί, κατί το τραματζικό, κατί που θα έχοχόταν μέσα στη φοβέρα της νύχτας.

Τότε ο έσωτερικός γιατρός έκτίρη τρέχοντας. Τόν άκούσαν που δειτάξε :
— Είδωσθήσε τόν καθηγητή... γοηγώρα !
Πίσω άπ' το παραβάν, ένα βογγητό ύφονόταν :
— Μαρία, τίς τωμπίδες !
Σέ λίγο το βογγητό έγινε ορχάλλια και το ορχάλλια λούγγιας... λούγγιας...
Η νοσοκόμος άνήγγειλε :—Επιλερώσησα... ο καθηγητής έχοχτα !
Το πρόσωπο τού έσωτερικού γιατρού φάνηκε πάνω άπ' το παραβάν.
— Πιερίττο, έτελειώσε.
Κι' ύστερα έπληγε να πλύνη τα χέρια.

Τότε, παιδικές φωνίσεξ έπανέλαβαν τρέμοντας, μέσα στη βαθεία σγή :
«Η 22 έπέθανε... έπέθανε... έπέθανε... έπέθανε...»

